

FROST KAY
NEVĚSTA Z DRAČÍHO DVORA
UKÁZKA Z KNIHY

WREN

V den Wreniny svatby slunce jasně svítilo a modré nebe bylo bez mráčku, což se v Lornu dalo považovat za zázrak. Zaklonila hlavu a vyhrřívala se v odpoledních paprscích. Kdyby tu byl její děda, řekl by, že takové počasí je moc dobré znamení.

Wren pootevřela jedno oko a stočila pohled k jižní pláži, kde vlny pokojně olizovaly černý písek. Vskutku šťastný den. Celý poslední měsíc bylo počasí naprosto příšerné. Neklidné, rozbourané moře vrhalo na pláže ostrova slanou pěnu a naplaveniny. Téměř čtrnáct dní neznali nic jiného než šedivé nebe a prudký liják. Ještě včera v noci zuřivě vyl vichr, když se ale ráno vzbudila, mraky se konečně roztrhaly a nabídly slunci vzácnou, vytouženou šanci prozářit tenhle nanejvýš příznivý den.

„Konečně ses unavila, dcero?“ dolehl k ní matčin melodický hlas.

Wren se posadila, přejela prsty po fialových kvítcích rostoucích na blatech a přes změt' rusých kudrn pohlédla na svou matku Anneke, která právě vystoupala na nejbližší kopec.

„Nikdy,“ zavolala. Máma se na ni zazubila a vydala se dolů ze svahu.

Wren se svalila zpátky na zem. Měkký mech jí jako polštář podepřel záda, zatímco zhluboka dýchala čerstvý vzduch a těšila se z klidu před oslavami, které měly začít už za několik krátkých hodin. Vítr, moře i země k ní promlouvaly a neustále ji vybízely, aby utíkala rychleji, vrhala se hlouběji, snažila se víc. Její otec říkal, že má divokého ducha, a v tom se oba shodli.

Matčiny tiché kroky se zastavily a slunce zakryl stín. „Vidím, že si užíváš svoji louku.“

Usmála se. Máma vždycky věděla, kde ji najít. Wren poplácala zem po svém levém boku.

„Sedni si ke mně na chvíli.“

Zašustila látka a stín zmizel. Wren si povzdychla, když jí Anneke prohrábla vlasy, a oči se jí na chvíli zavřely. Potom se přetočila k matce a otevřela je. Máma ležela na boku čelem k ní a usmívala se. Byla to krásná žena. Tmavě kaštanové vlasy, krémově bílá pleť a laní oči. Její věk prozrazovalo jen několik stříbrných vlasů a vrásky kolem očí. Mnoho lidí mylně považovalo Wren a její matku za sestry.

„Kéž bych měla vlasy jako ty,“ posteskla si Wren. Ohnivě rudá hříva byla celý život jejím prokletím. Nikdy nedokázala splynout s davem a nikdy jí nic neprošlo, protože ji pokaždé někdo poznal.

Anneke se zasmála a pocuchala Wren kudrny. „Všichni toužíme po tom, co nemáme.“

„Mohla jsem se narodit s jakýmkoli odstínem zrzavé: měděným, kaštanovým, rezavým, světle oranžovým, ale ne, kdepak. Na celých ostrovech není nikdo s vlasy tak zářivými, jako jsou ty moje.“

„Sluší ti. Ten odstín je stejně odvážný jako ty. A přináší štěstí.“

Wren protočila očima. „Náš lid možná považuje červenou barvu za šťastnou, mně ale nikdy štěstí nepřinesla. Jenom samý trest.“

Máma se zachichotala a položila jí ruku na tvář. „Tak za to, dcero, nemohly tvé vlasy, ale jen tvé činy. Ty se zkrátka nedokážeš vyvarovat malérů.“ Významně povytáhla obočí. „Už brzy ale za tebe přestanu nést odpovědnost. Už brzy se s tvými rošťárny bude muset vypořádat tvůj manžel.“

Wren se při té připomínce nervózně sevřel žaludek.

Manžel.

Už zakrátko se vdá. Stane se něčí manželkou.

„Drahá?“

Soustředila se zpátky na Anneke.

Máma si Wren chvíli prohlížela, pak sundala ruku z její tváře, shrnula si vlasy dozadu a zastrčila je za jedno zašpičaté ucho. Elfí ucho. Její matka pocházela ze severního království Verlantie a měla výrazně zašpičaté uši elfů. Anneke Wren jednou přiznala, že její otec nebyl rodilý Verlantan. Přišel z království Vadon, které leželo daleko na jih od Lornu, z písečného království tak žhavého, že vzduch chutnal po koření. Bylo těžké si to představit.

Anneke si pohrávala s jednoduchou náušnicí, čímž opět upoutala Wreninu pozornost.

„O mé minulosti už něco víš,“ pravila matka tiše. V očích měla vzdálený pohled.

Wren těžce polkla. Matčin původ byl temný. Po únosu z rodné farmy se stala konkubínou bohatého velmože. Anneke se bránila, ale marně. Velmož ji brutálně připravil o nevinnost, a když s ní skončil, předhodil ji svým mužům. Už jen z té představy se Wren dělalo nevolno. Byla plodem brutálního znásilnění.

„Vím, jaké to je být v pasti. Mít pocit, že není cesty ven.“ Matka se opět zadívala na Wren. Tvářila se vážně. „S tvým otcem jsme si tady na ostrovech zařídili dobrý život.“

„Táta je hodný člověk,“ řekla Wren. Bezmezně její matku miloval a ji vychoval jako vlastní.

„Je, ale kdybys chtěla, okamžitě bych tě odsud odvedla.“

Wren vykulila na matku oči. „Cože?“

Anneke na ni zpříma hleděla. „Ty a tvá sestra jste ty nejvzácnější dary, jakých se mi v životě dostalo. Vím, že jsi dala Rowenovi slib a že tvůj otec do tebe vkládá jisté naděje, nic to ale neznamená, pokud chceš z celé věci vycouvat.“

„Myslíš, že se nechci vdát?“

Matka se posadila a sebrala z Wreniných šatů lístek. „Ne. Myslím, že toho chlapce miluješ. Jen chci, abys věděla, že vždycky budeš na prvním místě. Pokud máš jakékoli pochybnosti, v přístavu čeká loď, na kterou můžeme hned teď nasednout.“

I Wren se posadila a odhrnula si z tváře vlasy. „Opustila bys tátu?“

„Hluboce tvého otce miluju, láska k němu ale nikdy nepřekoná lásku matky k dítěti. Udělám, co budu muset, abych tě ochránila.“

Wren vzala Anneke za ruce a stiskla. Komukoli jinému by nabídka její matky nejspíš připadala extrémní, pro Wren ale znamenala všechno. Máma měla dračí srdce. Nikdo a nic nezlomí pouto mezi nimi.

„Opravdu to chci,“ zamumlala Wren. „Jestli se zdám nervózní, jde o normální předsvatební trému. Nikdy jsem nežila sama s mužem. Rozhodně to bude dobrodružství.“

Matčina vážnost zmizela. „To ráda slyším. Jenom jsem si chtěla být jistá.“

„Utekla bys se mnou?“ zeptala se Wren.

„Až na konec světa, dcero.“

„Táta by tě hledal.“

Anneke se pousmála. „Zkusil by to.“

To vneslo na Wreninu tvář široký úsměv. Nikdo po sobě nedokázal zamést stopy tak dobře jako její matka. Pokud nechtěla, aby ji někdo našel, nenašel ji.

„A když jsme si teď odbyly tenhle rozhovor, je asi načase se vrátit.“ Máma vstala a vytáhla na nohy i Wren. „Jestli tu budeme tak polehávat, promáčíme si šaty,“ řekla dceři a na důkaz si nadzvedla vlhký lem sukně.

Wren se tiše zasmála. „V tomhle koneckonců na svatbu nepůjdeme,“ řekla a zatahala za rukáv obnošené haleny. *Nemusela* nosit věci z tak hrubé a nekvalitní látky, když ale pobíhala venku, neviděla důvod oblékat se elegantně. Proč ničit šaty, na kterých se někdo jiný nadřel, nebo plýtvat zlatem?

Anneke si odfrkla. „Kdybys ti to dovolila, nejspíš by sis vzala krátké kalhoty i na svatbu.“

„Žijeme na ostrovech,“ připomněla. „Jenom elfové dodržují striktní módní etiketu.“

Uhnula, když se ji matka pokusila vytahat za její – oblé – ucho. Ačkoli byla přinejmenším z poloviny elfka, zaoblené uši dokazovaly, že je také aspoň zčásti člověk, což bylo požehnání.

Verlant'ané prosluli brutalitou, apatií a sobectvím. Wren nechtěla být považována za jednu z nich.

„Co by si Rowen pomyslel, kdyby tě teď viděl?“ řekla matka. „Vždyť máš ve vlasech větvičky a listí.“

„Nejspíš by byl zklamaný, že je tam nemám kvůli němu,“ opáčila.

„Pokud se mě snažíš šokovat, budeš se muset snažit víc.“

Wren sebou trhla. Matka si potrpěla na soukromí, zároveň však k otcově nelibosti věřila ve vzdělání ve *všech* oblastech života. I nyní měla v paměti vštípené jisté lekce a obrazy, které by nejraději vymazala.

Zatímco si ometala špinavý oděv, hleděla dolů na rozmačkané rostliny u svých bosých nohou.

„Kdybych chtěla, Rowen by se se mnou nejspíš oženil přesně takhle.“

„Myslím, že ho nezajímá, jak vypadáš, hlavně když na konci dne budeš jeho,“ odtušila matka suše.

Wren se začervenala a rozpačitě si uhladila divokou hřívu. Na hezkém oblečení nebylo nic špatného, ona však venku dávala přednost kalhotám, šněrovacím botám a kožené vestě, kdykoli se totiž věnovala povinnostem na hradě, musela mít na sobě šaty. Tak ji vychoval otec.

Jistý kupec z pevniny ji jednou označil za *chameleona*. Nevěděla, o čem mluví, a když jí ho nakreslil, rozesmála se. Ještě měl velké vypoulené oči, tékavou povahu a zelené šupiny, které – jak se jí kupec snažil navykládat – dokázaly měnit barvu podle okolí, takže prakticky mizel z očí. Ani teď nevěděla, jestli takový tvor skutečně existuje, nebo jestli si z ní ten stařec utahoval. Bylo směšné, aby nějaký tvor měnil barvu podle prostředí. Bylo to až příliš magické. Na což namítl, že i draci mají být mýtus.

Takové žvásty.

Draci byli z masa a kostí, číhali pod vlnami nebo se vznášeli vysoko nad mraky. Nebylo na nich nic magického. Byli zkrátka součástí přírody.

„Myslela jsem si, že tě Aurora nenechá na pokoji,“ podotkla Anneke, jako by jí četla myšlenky. Wren se rozhlédla po pláži, pak po obloze. Svoji dračici nikde neviděla. Pořád žasla nad tím, že si Aurora vybrala za jezdkyňu právě ji. Obvykle si jezdec volil draka, kterého pak musel zkrotit, aby drak jejich pouto akceptoval, od začátku však bylo jasné, že si Aurora zvolila Wren. Pouto mezi nimi vzniklo už před lety, když Wren našla opuštěné vejce, ze kterého se Aurora následně vyklubala. Pomohla dračici vychovat.

„Netuším, kde je,“ přiznala Wren. Kdykoli byla venku, dračice se od ní nehnula prakticky na krok.

„Určitě se brzy objeví.“ Anneke tleskla. „Měly bychom se vrátit.“

Wren kývla a naposledy nastavila tvář slunci. V Lornu nebylo nikdy nijak zvlášť teplo, letní slunce však bylo letní slunce. A třebaže se na obzoru opět začínala kupit velká šedivá mračna, valila se přes hory a hrozila, že se roztáhnou nad moře, neztrácela naději, že bouře nedorazí před západem slunce. Pořád měli dost času, aby svými paprsky zalilo obřad.

Zajímalo ji však hlavně to, aby se provdala za svého nejlepšího kamaráda. Bylo jí jedno, jestli u toho bude pršet nebo svítit slunce.

Vzala matku za ruku a společně vykročily přes blata k hradu. Když míjely malou ovčáckou chatrč, z jejíhož komína stoupal kouř, zaplavily ji dávné vzpomínky.

„Myslíš, že by se Rowen líbil Alecovi?“ zeptala se Wren. Na mysl jí vytanul první muž, kterého nazývala otcem. Byla si jistá, že by se mu její nastávající líbil. Koneckonců oba byli ryzí muži. „Snad ano,“ odvětila máma. „Měl laskavé srdce. Myslím, že neexistoval nikdo, koho by Alec neměl rád.“

„Škoda, že na něj nemám víc vzpomínek.“

„Byla jsi moc malá, když zemřel,“ odvětila Anneke. „Když jsem uprchla do tohoto království, byl jedním z mála lidí, kteří se ke mně chovali laskavě i přes můj původ. Alec mi nabídl práci, místo ve své rodině a všechny byliny, které jsem si jen mohla nasbírat na jeho pozemcích.“

Přitom nechtěl nikdy nic na oplátku.“ Usmála se. „A jako by to nestačilo na to, abych se do něj zamilovala, staral se o mě, když jsem vážně onemocněla. Nikdy mě nesoudil ani mnou neopovrhoval, když se projevilo moje těhotenství. Opravdu jsme měly štěstí, že jsme ho potkaly a bylo nám dovoleno strávit s ním nějaký čas. Svět je bez něj trochu šedší.“ Odmlčela se. „Byla jsi tak malá, přesto v tobě stále vidím něco z něj.“

„Jak to?“ zeptala se Wren. Tak dlouho si přála, aby byl doopravdy jejím otcem. Nakonec ale dospěla k závěru, že nezáleží na tom, že neměli společnou krev – ty čtyři sladké roky, které spolu strávili, jejím tátou byl. A byli šťastní, Wren, Anneke a Alec. Byli spokojení.

„Někdy se chováš jako on. Zdá se, že na tebe silně zapůsobil.“

„Stýská se ti po něm?“

„Nejhlubší bolest je pryč. Pořád mi ale chybí a vzpomínky na něj uchovávám s láskou.“ Matka jí stiskla ruku. „Obnovil moji víru v muže. Jeho láska a štědrost mě zavedly ke tvému tatínkovi.“

Wren pořád nevěděla, jak přesně Alec zemřel, bylo to ale rychlé. Ještě večer byl v pořádku, následujícího dne onemocněl a třetí den mu z očí vyprchal život. Wren věděla, že matka o Alecově smrti nerada mluví. Alec a Anneke měli láskyplný vztah, ty poslední temné dny však uzavřela jednou provždy v minulosti.

„Kéž by tady byl,“ řekla Wren nakonec.

„I já bych si to přála,“ odpověděla Anneke a oči se jí zaleskly smutkem. Hluboce Aleca milovala, naučila se ale milovat i Wrenina tatínka.

Wren svého adoptivního otce s jeho širokými úsměvy a dunivým smíchem zbožňovala, přesto ji bolelo, že tu Alec nemůže být a vidět, jak se vdává.

Zvedl se vítr a Wren pohlédla na matku. Anneke sklouzl šátek a odhalil jizvy, které obtáčely její hrdlo. Wreniny úvahy potemněly, raději proto soustředila pozornost zpátky na hrad.

Nenávist byla jedovatá, nemohla si však pomoci. Nenáviděla lidi, kteří její matce tolik ublížili. Verlant'ané vyvolali v Anneke tak velký strach o život, že uprchla z jejich království. Se severní zemí temných elfů bylo třeba něco udělat. Tamní lid byl krutý, zákeřný a stejně ostrý jako jeho špičaté uši. A chamtivý. Bylo jen otázkou času, než vypukne válka o ostrovy.

Začala čelist.

Moje draky nedostanou.

Lornské ostrovy nebyly velké, přesto prosperovaly, zčásti díky vodním drakům, kteří se tam – a pouze tam – líhli, ale hlavně díky černým diamantům z podmořských vulkánů, z nichž se zrodil sám Lorn. Právě zásluhou sopek byly Dračí ostrovy navzdory své malé velikosti bohaté na úrodné, zelené louky a tmavou vulkanickou půdu. Pláže s pískem černým jako noc uchvacovaly každého kupce, který zavítal k jejich břehům, ať už poprvé, nebo posté.

O co však šlo elfům především, byly obchodní trasy.

Oceány kolem ostrovů byly příliš nebezpečné, všechna obchodní plavidla tak musela proplout mezi ostrovy, které ovládal pán Lornu.

Wrenin otec.

Byl spravedlivý, severani i jižani ale nenáviděli jeho nadvládu nad obchodními trasami. Dračí ostrovy tak neustále ohrožovali nepřátelé.

Být spřízněn s pánem Lornu bylo nebezpečné. Wren ani neuměla spočítat, ke kolika útokům v průběhu let došlo, ať už na jejich životy, nebo na samotné ostrovy.

Proto její otec začal odvádět tribut a všechno ustalo. Tedy aspoň nejotevřenější útoky. Kdyby se jí ale někdy jeden z těch šutrolizů dostal do rukou...

„Co je, Wren?“ zeptala se matka. „Skoro tě slyším přemýšlet.“

„O nic nejde.“

„Ven s tím. Obyčejně si nenecháváš věci pro sebe.“

Znovu pohlédla na šátek na Annekině hrdle. Ačkoli předpokládala, že ty jizvy byly trestem za nějaký domnělý přestupek, matka nikdy otevřeně nepřiznala, co se stalo. Wren pustila matčinu

ruku, promnula si ruce a olízla si rty. Znervózňela už jen při představě, že by měla tu otázku položit. Matka však měla pravdu, nikdy se nebála promluvit, když měla něco na srdci nebo chtěla něco vědět.

„Tvé jizvy,“ začala. „Co... co se ti stalo? Muselo se to stát před tvým příchodem do Lornu. Tak...“

„Ne všichni lidé jsou čestní.“ Anneke si povzdychla. „Verlant'ané si rádi drží otroky. Obojky berou jako módní doplněk.“

Wren zaťala ruce v pěst. Toužila do něčeho praštit. Otroctví bylo odporné. Nikdo neměl právo vlastnit jiného člověka. „Oni tě spoutali jako zvíře?“ vyplivla.

„Na některé věci je lepší zapomenout, dcero. Už mi nemůžou ublížit.“ Máma zvedla hlavu a trhla bradou k vesnici, hradu a shromážděnému davu. „O svatebním dnu bychom se takovými ponurými věcmi zabývat neměly. Brzy tě pozdraví náš lid. Dovol, abych tě naposledy objala, než nás obklopí dav.“

Anneke si ji přitáhla do drtivého objetí.

„M-mami!“ Zasmála se Wren matce do krku. „Nemůžu dýchat!“

„Jsem na tebe tak pyšná, víš?“ odpověděla matka. Hlas měla zastřený slzami a Wren cítila, jak i ji pálí oči. „Vyrostla z tebe krásná dáma. Jsi stejně ohnivá jako tvé vlasy, ale taky něžná a milující ke své sestře. Opravdu bych si nemohla přát lepší dceru.“

To už bylo až moc sentimentální. Wren matku prudce odstrčila a utřela si uslzené oči. „Kdo jsi?“ obvinila ji naoko. „Máma, kterou znám, by řekla, že můžu za všechny její šediny.“

„Nemýlíš se,“ zažertovala Anneke.

Wren se zachichotala. „A tady je. Už jsem se bála, že budu muset jít svoji mámu hledat.“

„Nikdy. Tenhle den bych si nenechala ujít ani za nic.“ Napřáhla ruku. „Uzavřeme dohodu. Dneska už žádné slzy, dobře?“

„Dobře,“ souhlasila Wren a potřásla jí rukou.

Anneke přimhouřila oči a rozhlédla se po okraji blat. „Co takhle natrhat nějaké květiny na obřad, než se vydáme zpátky? Zrovna kvetou všechny tvé oblíbené. Slunce se dneska ráno opravdu předvedlo.“

Wren dychtivě přitakala, ještě nebyla připravená zamířit zpátky. „S tím můžu jediné souhlasit.“ Míhl se přes ně stín. Zastínila si oči rukou a zvedla tvář k nebi, zrovna když přes slunce přelétla známá silueta a narůstala a narůstala, jak se dračice snášela dolů a vířila trávu, listí a květiny.

„No... zdá se, že i Aurora souhlasí,“ okomentovala to máma.

Aurora byla na poměry draků malá a štíhlá, což ovšem neznamenal, že by nebyla obrovská. Když dosedla mezi květiny, země se těžce oťrásla a zvlnila, až se Wren a její matka musely chytit jedna druhé, aby neupadly. Wrenina dračice byla nádherná, obklopená květinami raného léta. Její trpytivé šupiny měly barvu perel rostoucích ve vodě, v níž se narodila, a zářily jako slunce. Právě díky nim bylo prakticky nemožné spatřit ji jak v moři, tak ve vzduchu, což byla spolu s dračí rychlostí smrtící kombinace. Žádný drak na ostrovech ani v jejich okolí se s ní prozatím nemohl měřit.

„Dala sis načas,“ pokárala Wren dračici, když k ní přistoupila. Přejela rukama po Aurořině čenichu a přitiskla jí tvář na hladké šupiny. Dračice na oplátku zafuněla a její dech pocíchal Wren vlasy. „Přišla jsi nám pomoci natrhat květiny?“

Aurora vydala sérii hvízdnutí a zacvakání, která mimo vodu působila zvláště, pod vlnami však zněla melodicky a vtíravě. Wren se ten jazyk naučila už v dětství jako skoro všichni na Dračích ostrovech. Protože k čemu by jim byla spolupráce s draky, kdyby s nimi neuměli mluvit?

Dračice se natáhla a zavřela své ještěřčí oči.

Takže takhle to bude.

„Tak jo, ty velká ještěrko. Klidně se vyhřívej na slunci.“

Wren dračici poplácala a připojila se k matce, aby natrhala tolik fialových, bílých a modrých květin, kolik jenom mohla. Společně nasbíraly ptačinec, jemnou rostlinu s hustým listím, které

dodávalo kyticím objem; křídlatku pro výšku; všivec, leknín a prstnatec pro jejich nádherné květy; růži bedrníkolistou na obrubu; a nakonec i fialové macešky, z nichž některé měly žluté okvětní plátky tvořící pozoruhodný kontrast s fialovou a bílou okolo.

Wren a Anneke se posadily vedle Aurory a splétaly z květin girlandy a věnce, které Wren následně navlékla na kožený provaz a pověsila na dračici.

Anneke vložila Wren na hlavu delikátní věneček. „Dcero, ty květiny vypadají ve tvých vlasech nádherně. Nemůžu se dočkat, až tě tvůj nastávající uvidí ve svatebním! Tvůj tatínek se ale určitě rozpláče.“

„Už žádné slzy!“ zvolala Wren.

„Slíbila jsem, že *já* plakat nebudu, o tvém otci nepadlo ani slovo.“ Odmlčela se. „Připravena?“ Když Aurora šťouchla Wren do ramene, nakrmila ji Wren hrstí sedmikrásek. „Žaludek se mi chvěje jako tyhle květiny ve větru.“

Máma ji políbila na tvář. „Nervozita je dobrá. Napovídá ti, že ti na téhle věci opravdu záleží. Že chceš, aby všechno proběhlo, jak se patří.“ Zazubila se na Wren. „Tak pojd', drahá. Nemůžeme dovolit, aby nejstarší princezna Lornu přišla pozdě na vlastní svatbu. Tvůj otec by mi to nikdy nezapomněl.“